

מסמך 53

מסמך 53

המרידה של לוציפר

לוציפר היה בן לאנונאנדק ראשי מבריק של נבאדון. הוא התנסה בשירות במערכות רבות, היה יועץ בכיר של קבוצתו ונודע בתבונתו, בחכמתו וביעילותו. לוציפר היה מספר 37 של סדרו, וכאשר הוצב לשירות בידי המלכי-צדקים, הוא צוין כאחד ממאה האישיות המוכשרות והמבריקות ביותר מתוך יותר משבע-מאות אלף בני מינו. מהתחלה נהדרת שכזו, דרך הרוע והשגגה, הוא אימץ את החטא ונמנה כעת על אחד משלושת ריבוני המערכות בנבאדון אשר נכנעו לדחף של העצמי ולהתחכמות של החופש האישי המלאכותי – דחיית הנאמנות ליקום ולזול בחובות האחוה, עיוורון ביחס למערכות היחסים הקוסמיות.

ביקום של נבאדון, תחמו של מיכאל המשיח, קיימות עשרת-אלפים מערכות של עולמות מיושבים. לאורך כל ההיסטוריה של הבנים הלאנונאנדקים, בכלל עבודתם ברחבי אלפי המערכות האלה ובמטה היקום, נמצאו מאז ומעולם אך ורק שלושה ריבוני מערכת אשמים בביזיון ממשלת הבן הבורא.

1. מנהיגי המרידה

לוציפר לא היה הוויה מרקיעה; הוא היה בן ברוא של היקום המקומי, ועליו נאמר: "מושלם היית בכל דרכיך למן היום שבו נוצרת ועד אשר נתגלה בך החטא". פעמים רבות ישב להתייעצות עם הגבוהים ביותר של עדנטיה. ולוציפר שלט "בהר הקדוש של האל", הר הממשל של ירושם, וזאת מאחר שהיה מנהלה הכללי של מערכת כבירה אשר בה 607 עולמות מיושבים.

לוציפר היה הוויה נהדרת, אישיות מבריקה; הוא עמד לצד האבות הגבוהים ביותר של הקונסטלציות במדרג הישיר של סמכות היקום. על-אף חריגותיו של לוציפר, בטרם המתת של מיכאל באורנטיה נמנעו היצורים התבוניים הכפופים לו מלהפגין כלפיו חוסר-כבוד או בז. ואפילו רב-המלאכית של מיכאל, בעת תחייתו מן המתים של משה, "לא האשימה אותו, אלא אמרה בפשטות, 'השופט הוכיח אותך'". השיפוט בנושאים הללו נתון בידיהם של עתיקי היומין, שליטי יקום העל.

לעת הזאת לוציפר הינו הריבון המודח והכושל של שטניה. הגות בעצמי הינה הרסנית ביותר, אפילו בעבור האישיות המרוממות של העולם השמימי. על אודות לוציפר נאמר: "לבבך גבה בשל חניך; תבונתך נשחתה בשל זוהרך". נביאכם הקדום ראה את מצבו העגום בשעה שכתב: "איכה נפלת משמים, הו לוציפר, בן-שחר! איכה נגדעת לארץ, באשר העזת לבלבל את הגוים".

בשל העובדה שהציב את סגנו הבכיר, שטן, לשטוח את טיעונו בפלנטה שלכם, נשמע באורנטיה אך מעט על אודות לוציפר. שטן היה חבר באותה קבוצה ראשית של לאנונאנדקים, אך מעולם לא שימש כריבון מערכת; הוא הצטרף באופן מלא להתקוממות של לוציפר. ה"שטן" הינו לא אחר מאשר קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי המודח של אורנטיה ובן המשתייך לסדר הלאנונאנדקים המשני. בעת שמיכאל שהה באורנטיה בגוף, חברו יחד לוציפר, שטן וקאליגסטיה על-מנת להכשיל את משימת המתת שלו. ואולם, הם נחלו כישלון חרוץ.

אבדון היה ראש הסגל של קאליגסטיה. הוא הלך בעקבות מורו אל המרד, ומני אז הוא שימש כמנהלם הכללי של מורדי אורנטיה. בעל-זבוב היה מנהיגם של היצורים האמצעיוניים הבלתי-נאמנים אשר חברו לכוחותיו של קאליגסטיה הבוגד.

בסופו של דבר הפך הדרקון למייצג הסמלי של כל הדמויות המרושעות האלה. עם ניצחונו של מיכאל, "ירד גבריאלי מסאלווינגטון וכפת את הדרקון (את כל מנהיגי המרד) למשך עידן. על אודות המורדות השרפיות של ירושם נאמר: "והמלאכים אשר לא שמרו את משרתם הראשונה כי אם עזבו את מעונם, שמרם במוסרות עולם באפלה למשפט היום הגדול".

מסמך 53

2. הגורמים למרד

לוציפר וסגנו הבכיר, שטן, שלטו בירושם במשך יותר מחמש-מאות אלף שנה כאשר החלו להעמיד בליבם את עצמם אל מול האב האוניברסאלי ובנו בא-כוחו, מיכאל.

במערכת של שטניה לא שררו תנאים מיוחדים או יוצאי-דופן אשר גרמו למרידה או אשר סייעו בעדה. היננו מאמינים שהרעיון קרם עור וגידים בדעתו של לוציפר, וכן שהוא עלול היה לחולל מרידה שכזו ללא קשר למקום הצבתו. בתחילה הצהיר לוציפר על תכניותיו בפני שטן, ואולם נדרשו חודשים אחדים על-מנת להשחית את דעתו של עמיתו המוכשר והמבריק. ואולם, משעה שהומר לתיאוריות המרד הוא הפך לטוען נועז ובולט של "העמידה העצמית על הזכות והחופש".

אף-אחד לא הציע מעולם את רעיון המרד ללוציפר. הרעיון לעמידה העצמית על הזכות אל מול רצונו של מיכאל וכנגד תכניותיו של האב האוניברסאלי, כפי שאלה מיוצגות במיכאל, נבע מדעתו שלו. יחסיו עם הבן הבורא היו אינטימיים ותמיד לבביים. בשום זמן בטרם רוממות דעתו שלו, לא הביע לוציפר בפומבי חוסר שביעות-רצון מממשל היקום. על-אף שתיקתו, במשך יותר ממאה שנים של זמן תקני שידר איחוד היומין שבסאלווינגטון לאוורסה, באמצעות מחזרתיות, כי לא הכול שליו בדעתו של לוציפר. מידע זה אף נמסר לבן הבורא ולאבות הקונסטלציה של נורלטיאדק.

במהלך תקופה זו הפך לוציפר ביקורתי במידה הולכת וגוברת באשר לכלל התוכנית של ממשל היקום, ואולם תמיד הצהיר על נאמנות שלמה לשליטים העליונים. הפעם הראשונה שבה דיבר בחוסר-נאמנות התרחשה בעת ביקור של גבריאלי בירושם, ימים אחדים בטרם הצהרת החופש הפומבית של לוציפר. גבריאלי התרשם כה עמוקות מן הוודאות של מה שעתיד להתפרץ, עד כי נסע משם ישירות לעדנטיה על-מנת להיוועד עם אבות הקונסטלציה ולדון בצעדים שיש לנקוט במקרה של מרידה פומבית.

קשה מאוד להצביע על הגורם המדויק, או על הגורמים המדויקים, אשר הובילו בסופו של דבר למרידתו של לוציפר. היננו בטוחים אך בדבר אחד: בלא תלות באופן שבו הדבר החל, המקור היה בדעתו של לוציפר. מן ההכרח שהתקיימה גאווה עצמית שהזינה את עצמה עד לנקודה של הולכת-שולל עצמית, כך שלוציפר באמת שכנע את עצמו למשך זמן מסוים כי הרהוריו במרידה היו למעשה לטובת המערכת, אם לא לטובת היקום כולו. כאשר התפתחו תכניותיו עד לנקודת ההתפכחות, הוא ללא ספק כבר הלך רחוק מכדי שגאוותו המקורית וההרסנית תרשה לו לעצור. בנקודה מסוימת במהלך חוויה זו הוא הפך צבוע, והרוע התפתח לכדי חטא מכוון ורצוני. העובדה שכך אירע מוכחת על-ידי אופן ההתנהגות העוקבת של המנהל המבריק הזה. במשך זמן רב הוצעה לו האפשרות להתחרט, ואולם רק אחדים מן הכפופים לו קיבלו מעולם את החסד אשר הוצע להם. לבקשת אבות הקונסטלציה, הציג נאמן היומין של עדנטיה באופן אישי את תכניתו של מיכאל להצלת המורדים הבוטים הללו, ואולם תמיד נדחו רחמיו של הבן הבורא, והם נדחו בבזבז ובזלזול הולכים וגוברים.

3. המנשר של לוציפר

יהיו אשר יהיו המקורות המוקדמים של הצרות אשר רחשו בליבם של לוציפר ושטן, ההתפרצות הסופית שלהן קרמה עור וגידים בדמות הצהרת החופש של לוציפר. טענותיהם של המורדים קובצו תחת שלושה נושאים:

1. *מציאותו של האב האוניברסאלי*. לוציפר טען כי האב האוניברסאלי אינו קיים באמת, כי הכבידה הפיזית ואנרגיית החלל הינן מטבעו של היקום, וכן כי האב הינו מיתוס אשר הומצא על-ידי בני פרדיס על-מנת לאפשר להם לקיים את השלטון ביקומים בשמו של האב. הוא הכחיש כי אישיות הינה מתת של האב האוניברסאלי. הוא אפילו רמז שהסופיונים חברו לבני פרדיס על-מנת לרמות את כלל הבראיה, משום שהם מעולם לא הביאו עימם בחזרה מושג ברור ביותר של אישיותו הממשית של האב, כפי שניתן להבחין בה בפרדיס. הוא בלבד בין הערצה לבין בורות. ההאשמה

מסמך 53

הייתה נרחבת, נוראית וכופרת. אין כל ספק כי התקפה סמויה זו על הסופונים היא שהשפיעה על האזרחים המרקיעים אשר שכנו אז בירושם לעמוד איתן בהתנגדותם לכל הצעותיו של המורד.

2. ממשל היקום של הבן הבורא – מיכאל. לוציפר טען כי על המערכות המקומיות להיות אוטונומיות. הוא מחה כנגד זכותו של מיכאל, הבן הבורא, לקבל את הריבונות על נבאדון בשמו של אב פרדיס היפותטי ולחייב את כל האישיות להצהיר נאמנות לאב בלתי-נראה זה. הוא קבע כי כלל תוכנית הסגידה הייתה מזימה מחוכמת אשר נועדה להאדיר את בני פרדיס. הוא היה מוכן להכיר במיכאל כבוראו-אביו, ואולם לא כאלוהיו וכשליט בדיון.

התקפתו המרה ביותר כוונה כנגד זכותם של עתיקי היומין – "מלכים זרים" – להתערב בענייניהם של היקומים המקומיים ושל המערכות המקומיות. הוא גינה את השליטים הללו כרודנים וכעושים. הוא דחק בהולכים אחריו להאמין כי אם רק יהיו בני האדם והמלאכיות אמיצים מספיק על-מנת לעמוד על שלהם ולדרוש בנחישות את זכויותיהם, איש מן השליטים הללו לא יוכל לעשות דבר על-מנת להתערב בתפקודו של שלטון עצמי מלא.

הוא טען כי אילו ההוויות הילידיות היו רק עומדות על עצמאותן, ניתן היה למנוע מן המוציאים אל הפועל של עתיקי הימין מלפעול במערכות המקומיות. הוא קבע שאלמותיות הייתה טבועה באישיות אשר במערכת, שתחייה מן המתים הייתה טבעית ואוטומטית, וכן שכל ההוויות היו חיות לנצח אלמלא פעולותיהם השרירותיות והבלתי-צודקות של המוציאים אל הפועל של עתיקי היומין.

3. ההתקפה על תוכנית האימון האוניברסאלית להרקעת בני התמותה. לוציפר טען כי הרבה יותר מדי זמן ואנרגיה הושקעו בתוכנית האימון היסודית של בני התמותה המרקיעים בעקרונות הניהול של היקום, עקרונות שלדיו היו בלתי-מוסריים ובלתי-גיוניים. הוא מחה כנגד התוכנית הארוכה עדי-עד להכנת בני התמותה של החלל ליעוד בלתי-ידוע כלשהו, והצביע על נוכחות סגל הסופונים בירושם כהוכחה לכך שבני התמותה הללו השקיעו עידנים בהכנה ליעוד בדיוני לחלוטין. הוא הצביע בלעג על כך שיעודם של הסופונים לא היה נהדר יותר מאשר חזרה לספירות פשוטות, כדוגמת אלה שמהן הגיעו במקור. הוא רמז לכך שהם הושחתו על-ידי משמעת יתר ואימון ממושך, ושלאמיתו של דבר הם היו בוגדים בעמיתיהם בני התמותה, משום שכעת הם משתפים פעולה עם תוכנית השעבוד של כלל הבריאה לבדיקות של ייעוד מיתי נצחי בעבור בני התמותה המרקיעים. הוא טען כי על המרקיעים ליהנות מחופש ההגדרה העצמית היחידנית. הוא הטיל ספק בכלל תוכנית ההרקעה של בני התמותה וכן גינה את התוכנית, כפי שזו טופחה בידי בני האל של פרדיס ונתמכה על-ידי הרוח האינוסופית.

ובאמצעות הצהרת חופש שכזו פצח לוציפר באורגייט החושך והמוות שלו.

4. התפרצות המרידה

המנשר של לוציפר פורסם במסגרת ההתכנסות השנתית של שטניה בים הזכוכית, בנוכחות קהילת ירושם המכונסת, ביום האחרון של השנה, לפני כמאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה. שטן הצהיר כי ניתן לסגוד לכוחות האוניברסאליים – הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים – ואולם ניתן להצהיר על שמירת אמונים אך ורק לשליט הנוכחי למעשה, לוציפר, "חברם של בני האדם ושל המלאכיות" ו"אל החופש".

קריאת הקרב של מרידת לוציפר הייתה הזכות-העצמית. אחד מטעונו העיקריים היה כי אם ממשל-עצמי הוא טוב ונכון בעבור המלכי-צדקים ובעבור קבוצות אחרות, אזי הוא טוב במידה שווה בעבור כלל סדרי היצורים התבוניים. הוא היה תקיף ועיקש בטענתו בדבר "שוויון הדעת" ו"אחוות התבונה". הוא קבע כי כל הממשל חייב להצטמצם לפלטות המקומיות ולא יחודן מרצון למערכות המקומיות. כל פיקוח אחר הוא אסר. והוא הבטיח לנסיכים הפלנטאריים כי ימשלו בעולמות כמנהלים עליונים. הוא כפר במיקומן של פעילויות החקיקה במטה הקונסטלציה ובהתנהלות ענייני המשפט בבירת היקום. הוא טען שכל תפקודי הממשל הללו חייבים להתרכז בבירות המערכות והמשיך לארגן אסיפה מחוקקת משלו ובתי דין משלו, אשר הוכפפו לסמכותו של שטן. והוא אף הנחה את הנסיכים של העולמות המורדים לעשות כאשר עשה הוא.

מסמך 53

כלל חברי הקבינט המנהלי של לוציפר עברו לצד השני כגוף אחד, והם הושבעו בפומבי כמנהלי הממשל של הראש החדש של "המערכות והעולמות החופשיים".

בעוד שהתרחשו בעבר שתי מרידות בנבאדון, הן התרחשו בקונסטלציות מרוחקות. לוציפר טען שההתקוממויות אלה כשלו משום שמרבית היצורים התבוניים לא הלכו אחרי מנהיגיהם. הוא טען ש"הרוב שולט" וש"הדעת חסינה מפני הטעות". החופש שניתן לו משליטי היקום תמך לכאורה ברבות מטענותיו המרושעות. הוא המרה את פי כל הממונים עליו; ואף-על-פי-כן נדמה היה כי הם אינם מבחינים במעשיו. ניתנה לו יד חופשית להחיל את תכניתו המפתה בלא כל מגבלה או מכשול.

לוציפר הצביע על כל העיכובים הרחומים אשר חלו בהגעת הצדק כעל חוסר יכולת מצד ממשל בני פרדיס לעצור את המרידה. הוא המרה בגלוי את פיהם של מיכאל, של עמנואל ושל עתיקי היומין, וביהירות קרא עליהם תיגר, ואז הצביע על העובדה שלא ננקטה כל פעולה בתגובה לכך כעדות ניצחת לחולשת ממשלות היקום ויקום העל.

גבריאיל נכח באופן אישי לאורך כל מהלכי חוסר הנאמנות הללו, ורק הצהיר כי בבוא הזמן ידבר בשמו של מיכאל, וכי כל ההוויות תיוותרנה חופשיות לבחור ללא הפרעה; וכן כי "ממשלת בניו של האב חפצה אך רק בנאמנות ובדבקות אשר ניתנות מרצון, בלבב שלם ובאופן חסין מפני כחש".

לוציפר הורשה לבסס את ממשלת המרד שלו במלואה ולארגן אותה באופן יסודי בטרם עשה גבריאיל מאמץ כלשהו לטעון כנגד הזכות לפרוש או לפעול כנגד תעמולת המורדים. ואולם, אבות הקונסטלציה הגבילו באופן מיידי את פעילות האישיות הבלתי-נאמנות האלה לגבולות מערכת שטניה. ואף-על-פי-כן, זמן העיכוב הזה היווה שעה של מבחן וניסיון כבירים בעבור ההוויות הנאמנות של שטניה כולה. במשך שנים אחדות הכול היה כאוטי, ובעולמות העליונים שרר בלבול רב.

5. טיבו של העימות

עם פרוץ המרידה בשטניה התייעץ מיכאל עם אחיו מפרדיס, עמנואל. לאחר ועידה רבת-חשיבות זו, הצהיר מיכאל כי ידבוק באותה מדיניות אשר אפינה את טיפולו במרידות דומות בעבר, גישה של אי-התערבות.

בזמן המרידה הזו ובמהלך שתי המרידות שקדמו לה, לא הייתה ביקום של נבאדון סמכות ריבונית מוחלטת ואישית. מיכאל שלט מתוקף זכותו האלוהית כבא-כוחו של האב האוניברסאלי, אך עדיין לא מתוקף הזכות האישית שלו עצמו. הוא לא השלים עדיין את נתיבת המתת שלו; וטרם ניתן בידו "כל עוז שמיים וארץ".

החל מפרוץ המרד ועד ליום שבו הוכתר מיכאל כשליט הריבוני של נבאדון, מעולם הוא לא התערב בכוחות המורדים של לוציפר; הם הורשו לפעול בחופשיות במשך כמעט מאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה. לעת הזו מצויות בידי מיכאל המשיח עוצמה וסמכות מספקות על-מנת לטפל מיידית, ואף ללא כל גינונים, בהתפרצויות מעין אלה של חוסר-נאמנות, ואולם היננו מטילים ספק באם סמכות ריבונית זו תגרום לו לפעול באופן שונה מאשר בעבר באם תפרוץ התקוממות נוספת שכזו.

מכיוון שמיכאל בחר להישאר מרוחק מן הלחימה בפועל במרידתו של לוציפר, כינס גבריאיל את הסגל האישי שלו בעדנטיה, ומתוך התייעצות עם הגבוהים ביותר בחר ליטול את הפיקוד על הצבאות הנאמנים של שטניה. מיכאל נותר בסאלווינגטון בעוד גבריאיל ממשיך לעבר ירושם, ומבסס את עצמו בספירה המוקדשת לאב – אותו אב אוניברסאלי אשר באישיותו הטילו ספק לוציפר ושטן – ובנוכחות הצבאות המכונסים של האישיות הנאמנות הוא הניף את דגלו של מיכאל, את הסמל החומרי של ממשל השילוש של כלל הבריאה – שלושת המעגלים הכחלחלים משותפי-המרכז על הרקע הלבן.

מסמך 53

סמלו של לוציפר היה דגל לבן עם עיגול אדום אחד, אשר בתוכו הופיע עיגול שחור מלא.

"ותהי מלחמה בשמים, מפקד מטעם מיכאל ומלאכיו נלחמים בדרכון (לוציפר, שטן והנסיכים הכופרים); והדרכון נלחם ומלאכיו המורדים נלחמים, ולא נתחזקו". "מלחמת השמים" הזו לא התחוללה כקרב פיזי, כפי שעומות שכזה עשוי להיתפש באורנטיה. בימיו המוקדמים של המאבק הופיע לוציפר באופן מתמשך באמפיתיאטרון של הפלנטה. מן המטה שהקים בקרבת מקום, ניהל גבראל הצגה רציפה שבה חשף את הכחש של המורדים. מגוון האישויות אשר נכחו בספירה, וספק מכרסם בליבן באשר לגישתן, נדדו הלך ושוב בינות לדיונים הללו עד אשר קיבלו החלטה סופית.

ואולם, מלחמת השמים הזו הייתה נוראית וממשית עד מאוד. אף כי היא לא כללה את הברבריות אשר כה מאפיינת את הלוחמה הפיזית בעולמות הבלתי-בשלים, עימות זה היה קטלני הרבה יותר; במהלך הקרב הפיזי מצויים בסכנה החיים החומריים, ואילו המלחמה בשמים נוהלה במושגי חיי הנצח.

6. מפקדת שרפית נאמנה

במהלך תקופת הביניים שבין פרוץ מעשי העוונות לבין הגעת שליט המערכת החדש וסגלו, בוצעו, בידי אישיות רבות, פעולות נאצלות ומעוררות השראה מרובות של דבקות ושל נאמנות. ואולם, המרגש ביותר מבין כל אותם הישגים של דבקות היה התנהגותה של מאנוטיה, השנייה בשרשרת הפיקוד של שרפי המטה של שטניה.

עם פרוץ המרד בירושם, הצטרפה מפקדת הצבאות השרפיים למחנהו של לוציפר. זוהי ללא ספק הסיבה שבעטיה כה רבות מן השרפים הנמנות על הסדר הרביעי, השרפים של ניהול המערכת, סטו מדרך הישר. אישיותו המבריקה של לוציפר גרמה למנהיגותן של השרפים לעיוורון רוחני; דרכיו המקסימות ריתקו את הסדרים הנמוכים יותר של ההוויות השמימיות. הן פשוט לא יכלו לתפוש כי היה זה אפשרי בעבור אישיות כה נוצצת לטעות.

לא הרבה לאחר-מכן אמרה מאנוטיה, בשעה שתארה את ההתנסויות הקשורות לפרוץ המרידה של לוציפר: "אך הרגע המרטיט ביותר היה ההרפתקה המרגשת הקשורה במרידתו של לוציפר, כאשר – בעת ששימשתי כשנייה בשרשרת הפיקוד השרפי – סירבתי להשתתף בעלבון שתוכנן בעבור מיכאל; והמורדים רבי העוצמה ביקשו לחסל אותי באמצעות הכוחות המאוחדים שארגנו. מהומה כבירה שררה בירושם, ואולם לאף שרפים נאמנה לא אונה כל רע.

"עם כישלון הממונה הישירה שלי, נפלה עלי האחריות ליטול את הפיקוד על הצבאות השרפיים של ירושם כמנהלת העניינים השרפיים המבולבלים של המערכת. תמכו בי מבחינה מוסרית המלכי-צדקים, ומרבית הבנים החומריים סייעו בידי בכישרון בשעה שננטשתי על-ידי קבוצה אדירה של בני הסדר שלי, אך זכיתי לתמיכה נהדרת של בני התמותה המרקיעים אשר בירושם.

"הואיל ונזרקנו באופן אוטומטי אל מחוץ למעגלי הקונסטלציה בשל פרישתו של לוציפר, היינו תלויים בנאמנות סגל המודיעין שלנו, אשר הפנה קריאות לעזרת עדנטיה מן המערכת הסמוכה ראגטוליה; וגילינו כי ממלכת הסדר, אינטלקט הנאמנות ורוח האמת, גוברות מעצם טיבן על ההתמרדות, על העמידה העצמית על הזכות, ועל מה שמתקרא חירות אישית; הצלחנו להמשיך הלאה עד להגעתו של ריבון המערכת החדש, מחליפו הראוי של לוציפר. ומייד לאחר מכן הוצבתי בסגל הנאמנים המלכי-צדקים של אורנטיה, וקיבלתי את האחריות על הסדרים השרפיים הנאמנים אשר בעולמו של קאליגסטיה הבוגד, אשר הצהיר על הספירה שלו כעל חברה במערכת המתכננת החדשה של 'העולמות המשוחררים והאישיות החופשיות', כפי שאלו הוצעו בהצהרת החופש הידועה-לשמצה של לוציפר בקריאתו ל'יצורים התבוניים אוהבי-החופש, בעלי המחשבה החופשית והראייה קדימה של עולמות שטניה הנשלטים והמנוהלים שלא כראוי'".

ומלאכית זו עדיין משרתת באורנטיה, והיא משמשת בתפקיד מפקדת עמיתה של השרפים.

7. תולדות המרידה

מרידתו של לוציפר הייתה כלל מערכתית. שלושים-ושבעה נסיכים פלנטאריים פורשים העבירו באופן נרחב את ממשלי עולמותיהם לצדו של רב-המורדים. רק בפלנטאריה לא הצליח הנסיך הפלנטארי לגרור עמו את אנשיו. בעולם זה התאחדו האנשים בתמיכה במיכאל, תחת הנחייתם של המלכי-צדקים. אֶלְנוֹרָה, אישה צעירה מן העולם בן התמותה הזה, תפשה את מושכות השלטון בגזעים האנושיים, ואף לא נשמה אחת בעולם המוכה הזה הצטרפה למחנהו של לוציפר. ומני אז, משרתים הפלנטארים הנאמנים הללו בעולם המעבר השביעי של ירושם כשומרים וכבונים בספירת האב ובשבועת עולמות המעצר המקיפים אותה. הפלנטארים פועלים לא רק כנאמנים של העולמות הללו, פשוטו כמשמעו, אלא הם גם מבצעים את הוראותיו האישיות של מיכאל הנוגעות לקישוט ספירות אלה לשם שימוש עתידי בלתי-נודע כלשהו. עבודה זו הם מבצעים בעודם עושים את דרכם לעדנטיה.

לאורך תקופה זו טען קאליגסטיה את טענותיו של לוציפר באורנטיה. המלכי-צדקים עמדו בכישרון מנגד לנסיך הפלנטארי הבוגד, ואולם השקרים על אודות חופש בלתי-מוגבל והאשליות על אודות זכות עצמית קיבלו את מלוא ההזדמנות להוליך שולל את העמים הפרימיטיביים של עולם צעיר ובלתי-מפותח.

כלל התעמולה הנוגעת לפרישה נדרשה להיות מועברת על-ידי מאמץ אישי, וזאת משום ששירותי התשדורת וכל יתר האמצעים המשמשים לתקשורת בין-פלנטארית הושעו בידי מפקחי מעגלי המערכת. עם פרוץ המרידה למעשה, בודדה כלל המערכת של שטניה הן ממעגלי הקונסטלציה והן ממעגלי היקום. במשך פרק זמן זה נמסרו כל ההודעות הנכנסות והיוצאות על-ידי הסוכנות השרפיות ועל-ידי השליחים הבודדים. המעגלים אל העולמות אשר נפלו נקטעו גם הם, וזאת על-מנת למנוע מלוציפר להשתמש בערוצים אלו לשם קידום תכניתו הזדונית. והמעגלים הללו לא יוחזרו לפעולה כל עוד רב-המורדים חי בתחומיה של שטניה.

הייתה זו מרידה של הלאנונאנדיקים. הסדרים הגבוהים יותר של בני היקום המקומי לא הצטרפו לפרישה של לוציפר, אף כי כמה מנשאי החיים המוצבים בפלנטות המורדות הושפעו במידת-מה מן המרי של הנסיכים הבלתי-נאמנים. אף אחד מן הבנים אשר שולשו לא סטה מדרך הישר. המלכי-צדקים, רב-המלאכיות וכוכבות הערב הזוהרות נשאו כולם נאמנים למיכאל, וטענו באומץ, יחד עם גבריאֵל, בזכות רצון האב ושלטון הבן.

אף הוויה אשר מקורה בפרדיס לא הייתה מעורבת בחוסר נאמנות. יחד עם השליחים הבודדים, הן החזיקו מטה בעולמה של הרוח ונתנו תחת הנהגתו של נאמן היומין של עדנטיה. אף אחד מן הבוררים לא בגד, ואף אחד מן הרשמים השמימיים לא סטה מדרך הישר. ואולם, מחיר כבד נגבה משורות בני הלוויה המורונטיים ומורי העולמות העליונים.

אף לא מלאכית אחת אבדה מקרב סדר השרפים העליונות, ואולם קבוצה נכבדת מן הסדר הבא בתור, השרפים הבכירות, הולכה שולל ונלכדה. בדומה לכך, כמה מן הסדר השלישי של המלאכיות, אלה המפקחות, הולכו שולל. ואולם, השבר הנורא הגיע בקבוצה הרביעית, המלאכיות המנהלות, אותן שרפים אשר מוצבות דרך קבע בתפקידים אשר בבירות המערכת. מאנוטיה הצילה כמעט שני-שלישים מהן, ואולם מעט יותר משליש מהן נהו אחר מנהיגתן אל שורות המורדים. כשליש מכל הכרובים של ירושם, המסופחים למלאכיות המנהלות, אבדו יחד עם השרפים הבלתי-נאמנות שלהן.

מקרב הסייעות המלאכיות הפלנטאריות אשר מסופחות לבנים החומריים, כשליש הולכו שולל וכמעט עשרה אחוזים מסועדות המעבר נלכדו. יוחנן ראה זאת באופן סמלי בשעה שכתב על אודות הדרקון האדום הגדול, באומרו: "וסחב בִּזְנוֹ מן השמים חֶלֶק שְׁלִישִׁי מן הכוכבים וַיִּשְׁלִיכֵם אַרְצָה אֶל הַחֲשִׁיכָה."

האבידה הגדולה ביותר אירעה בשורותיהן של המלאכיות, ואולם רוב הסדרים הנמוכים יותר של היצורים התבוניים היו מעורבים בחוסר-נאמנות. מקרב 681,227 הבנים החומריים שאבדו בשטניה,

מסמך 53

תשעים-וחמישה אחוזים נפלו קורבן במרידתו של לוציפר. מספר גדול של יצורים אמצעיוניים אבדו בפלנטות היחידניות אשר בהן הצטרפו הנסיכים הפלנטאריים לטענותיו של לוציפר.

במובנים רבים הייתה מרידה זו הנרחבת וההרסנית ביותר מכל האירועים מסוג זה אשר אירעו בנבאדון. בהתקוממות זו היו מעורבות יותר אישיותיות מאשר בשתי המרידות האחרות גם יחד. ולדיראון עולם יזכר כי שליחיהם של לוציפר ושל שטן לא חסו אף על בתי החינוך של הילדים אשר בפלנטת החינוך של הסופיונים, אלא ביקשו להשחית את דעתם המתפתחת של אלו אשר חולצו בחסד מן העולמות האבולוציוניים.

בני התמותה המרקיעים היו פגיעים, אך עמדו בפני שקרי המרידה באופן טוב יותר מאשר הרוחות הנמוכות יותר. בעוד שרבים מאלו אשר בעולמות העליונים הנמוכים יותר, אלו אשר טרם השיגו התכה סופית עם מכוונניהם, נפלו, יירשם לתפארת התבונה של תכנית ההרקעה שאף לא אחד מן התושבים האזרחים המרקיעים של שטניה בירושם השתתף במרידתו של לוציפר.

שעה אחר שעה ויום אחר יום, צבאו צופים סקרנים, הנמנים על כל סוגי היצורים התבוניים השמימיים אשר ניתן להעלות על הדעת, על תחנות השידור של נבאדון כולה; הם עקבו בתשומת לב אחר הדיווחים על אודות המרידה בשטניה, ושמחו בשעה שהדוחות גוללו בריציפות את סיפור נאמנותם האיתנה של בני התמותה המרקיעים, המצויים תחת הנהגתם של המלכי-צדקים, אשר עמדו איתן אל מול המאמצים המשולבים והמתמשכים של כל אותם כוחות רשע מתחכמים אשר חברו בזריזות כה רבה אל תנופת הפרישה והחטא.

חלפו מעל לשנתיים כמניין הזמן במערכת למן תחילת "המלחמה בשמים" ועד למינוי יורשו של לוציפר. ואולם, בסופו של דבר הגיע הריבון החדש ונחת עם צוותו בים הזכוכית. אני הייתי בין אלו אשר גויסו מקרב המילואים של עדנטיה בידי מיכאל, ועוד זוכר אנוכי את המסר הראשון של לאנאפוג' אל אבי הקונסטלציה של נורלטיאדק. נאמר בו כך: "אף לא אזרח ירושם אחד אבד. כל בני התמותה המרקיעים שרדו את טבילת האש והגיוחו מן המבחן המכריע כאשר ידם על העליונה." ומסר זה של אישור המשיך משם אל סאלווינגטון, אוורסה ופרדיס, והודיע כי התנסות ההישרדות של הרקעת בני התמותה הינה תעודת האחריות הכבירה ביותר כנגד מרידה והמגן הבטוח ביותר מפני החטא. הקבוצה הנאצלת הזו של בני התמותה בירושם מנתה אך 187,432,811 חברים.

עם הגעתו של לאנאפוג', הופשטו רבי המורדים מכל סמכויות השלטון אשר בידיהם והורדו מכיסאם, אף כי הורשו לנוע בחופשיות ברחבי ירושם, בספירות המורונטיות ואף בעולמות המיושבים היחידניים. הם אומנם המשיכו במאמצי הרמייה והפיתוי אשר נועדו לבלבל את דעתם של בני האדם והמלאכיות ולהוליך אותם שולל, ואולם, בכל הנוגע לעבודתם בהר הממשל של ירושם, "מקומם לא נמצא עוד".

אף כי ניטלו מידיו של לוציפר כל הסמכויות הניהוליות בשטניה, לא היה קיים ביקום באותה עת כוח או בית-דין אשר יכול היה לעצור או להשמיד את המורד הזדוני הזה; באותה עת מיכאל לא היה שליט ריבון. עתיקי היומין תמכו באבות הקונסטלציה אשר תפשו את השלטון במערכת, אך הם מעולם לא הגישו כל החלטה נוספת בעניין הערעורים הרבים אשר עדיין עומדים ותלויים בנוגע למעמד הנוכחי של לוציפר, שטן ושותפיהם, וכן לגורלם העתידי.

וכך הורשו רבי המורדים הללו לשוטט בחופשיות בכל רחבי המערכת ולהמשיך לבקש להחדיר את תורותיהם על חוסר שביעות הרצון ועל העמידה על הזכות-העצמית. ואולם, במהלך קרוב למאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה, הם לא היו מסוגלים להוליך שולל עולם נוסף. אף לא אחד מעולמות שטניה אבד למן נפילתם של השלושים-ושבעה, ואפילו העולמות הצעירים יותר, אשר ישבו מאז ימי המרידה, לא נפלו.

8. בן האדם באורנטיה

מסמך 53

לוציפר ושטן שוטטו בחופשיות ברחבי המערכת של שטניה, עד אשר השלים מיכאל את משימת המתת שלו באורנטיה. ובאחרונה הם היו יחד בעולמכם במהלך ניסיון ההתקפה המשולב שלהם על בן האדם.

לפני כן, כאשר הנסיכים הפלנטאריים – "בני האל" – התכנסו מעת לעת, "ובא גם השטן בתוכם", עם הטענה שהוא מייצג את כל אותם עולמות מבודדים של הנסיכים הפלנטאריים אשר נפלו. ואולם, מאז משימת המתת הסופית של מיכאל, לא ניתן לו חופש שכזה בירושם. בהמשך למאמציהם להשחית את מיכאל בעודו בגוף בעת משימת המתת, כל שריד לאהדה כלפי לוציפר ושטן חלף עבר מרחבי שטניה כולה, כלומר, מחוץ לעולמות המבודדים של החטא.

המתת של מיכאל סיימה את המרידה של לוציפר בשטניה כולה, למעט בפלנטות של הנסיכים הפלנטאריים הבוגדים. וזו הייתה חשיבות ההתנסות האישית של ישוע, אך בטרם מותו בגוף בשר ודם, כאשר הצהיר יום אחד בפני תלמידיו, "רְאִיתִי אֶת הַשָּׁטָן נוֹפֵל כְּבָרֶק מִן הַשָּׁמַיִם". הוא הגיע יחד עם לוציפר לאורנטיה למאבק המכריע האחרון.

בן האדם היה בטוח בהצלחתו, וידע כי הניצחון בעולמכם יִשָּׁב לנצח את מעמדם של אויביו הוותיקים, ולא רק בשטניה אלא אף בשתי המערכות האחרות אשר נוגעו בחטא. הייתה זו הישרדות בעבור בני התמותה וביטחון בעבור המלאכים, כאשר השיב המאסטר שלכם בשלווה ומתוך ביטחון אלוהי להצעותיו של לוציפר במילים, "סוּר מִמֶּנִּי הַשָּׁטָן". מן הבחינה העקרונית, היה זה סיומה האמיתי של מרידת לוציפר. אמת היא כי בתי הדין של אוורסה טרם פרסמו את ההחלטה הביצועית באשר לערעורו של גבריאֵל, המייחל להשמדתם של המורדים, ואולם, צוו שכזה יגיע ללא ספק בבוא העת, הואיל והצעד הראשון בשימוע מקרה זה כבר הוצא אל הפועל.

קאליגסטיה הוכר בידי בן האדם כנסיך הטכני של אורנטיה עד לסמוך למותו. אמר ישוע: "עֵתָה נִשְׁפָּט הָעוֹלָם הַזֶּה; וְעֵתָה יוֹשְׁלָךְ שֶׁר הָעוֹלָם הַזֶּה אֶל הַחוּץ". ובסמוך יותר למועד סיום עבודת חייו הצהיר כי "נִדּוֹן שֶׁר הָעוֹלָם הַזֶּה". ונסיך זה ממש, אשר הורד מעם כיסאו והוטל בו קלון, הוא אשר כונה לפניו בשם "האל של אורנטיה".

פעולתו האחרונה של מיכאל, בטרם עזיבתו את אורנטיה, הייתה להציע רחמים לקאליגסטיה ולדאליגסטיה, ואולם, אלו דחו את הצעתו העדינה על הסף. קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי הבוגד שלכם, עדיין חופשי באורנטיה לבצע את תכניותיו הזדוניות, ואולם אין בידי כל כוח לחדור אל דעתם של בני האדם, והוא אף אינו מסוגל להתקרב אל נשמותיהם על-מנת לנסות ולהשחית אותם, אלא אם כן הם עצמם משתוקקים באמת להיות מקוללים בעצם נוכחותו המרושעת.

בטרם המתת של מיכאל, ביקשו שליטי האופל הללו להמשיך ולהחזיק בסמכותם באורנטיה, והם עמדו בעקשנות אל מול האישיות השמימיות הנמוכות והכפיפות. ואולם, מאז היום של פֶּנְטָקוּסְט, עומדים ומתרפסים קאליגסטיה הבוגד ושותפו הנבזה כמוהו, דאליגסטיה, מנגד להדר המלכותי של מכוונני המחשבה של פרדיס ומנגד לרוח האמת המגוננת, רוחו של מיכאל אשר הוגרה על כל בשר ודם.

ואף-על-פי-כן, אף רוח אשר נפלה מעולם לא הייתה מסוגלת לפלוש לדעתם של ילדי האל או להטריד את נשמותיהם. לא שטן ואף לא קאליגסטיה היו מסוגלים מעולם לנגוע או להתקרב אל בני האמונה של האל; האמונה הינה שריון יעיל בפני החטא והעוול. אמת היא: "כִּי אֶשֶׁר יֵלֵד מֵאֵת הָאֱלֹהִים, יִשְׁמֹר אֶת נַפְשׁוֹ וְהָרָשָׁע לֹא יִגַּע בּוֹ".

באופן כללי, כאשר בני-תמותה חלשים ומושחתים מצויים לכאורה תחת השפעתם של שדים ורשעים, הם נשלטים אך ורק בידי נטיותיהם הטבועות והמקולקלות, הם מובלים בידי נטיותיהם הטבעיות שלהם עצמם. השטן קיבל הרבה נקודות זכות בעבור רוע אשר אינו שייך לו. מאז הצלב של ישוע, קאליגסטיה הינו חסר-כוח למדי.

9. מצבה הנוכחי של המרידה

בימים המוקדמים של מרידת לוציפר, הציע מיכאל גאולה לכלל המורדים. עם הגעתו לריבונות שלמה ביקום, הוא הציע לכל אלו אשר יוכיחו חרטה כנה מחילה והצבה חוזרת באופן כלשהו של שירות ביקום. אף לא אחד מן המנהיגים נאות לקבל את החסד המוצע הזה. ואולם, אלפים מן המלאכיות ומקרב סדרי ההוויות השמימיות הנמוכות יותר, לרבות מאות מן הבנים והבנות החומריים, קיבלו את החסד אשר הוצע בידי הפאנופטים ושוקמו, עם תחייתו של ישוע לפני כאלף ותשע-מאות שנה. הוויות אלה הועברו מאז אל עולמו של האב בירושם, שם הן חייבות להיות מוחזקות, מן הבחינה הטכנית, עד אשר ימסרו בתי הדין של אוורסה את פסיקתם באשר למקרה גבריאלי נגד לוציפר. ואולם, אין חולק על כך כי בשעה שיינתן גזר הדין של ההכחדה, תהייה אישיות אלה, אשר התחרטו ונושעו זה מכבר, פטורות מצו ההשמדה. נשמות אלה המצויות במבחן עוסקות כעת, לצד הפאנופטים, בעבודות התחזוקה של עולמו של האב.

רב-מוליכי-השולל לא היה באורנטיה מאז הימים בהם ביקש להניא את מיכאל מן התכלית להשלים את משימת המתת שלו ולבסס את עצמו באופן סופי וודאי כשליט הבלתי-מעורער של נבאדון. עם הפיכתו של מיכאל לראש המבוסס של היקום של נבאדון, נלקח לוציפר למעצר בידי סוכניהם של עתיקי היומין מאורסה, ומני אז היה אסיר הכלוא בלוויין מספר אחד של קבוצת ספירות המעבר של ירושם אשר לאב. וכאן חזים השליטים של עולמות אחרים ושל מערכות אחרות בסופו של הריבון הבלתי-נאמן של שטניה. פאולוס הכיר את מעמדם של מנהיגי המרד לאחר המתת של מיכאל, הואיל וכתב על אודות מפקדיו של קאליגסטיה כעל "הרוחות הרעות אשר במרומים".

עם קבלת הריבונות העליונה של נבאדון, ביקש מיכאל מעתיקי היומין את הרשות לכלוא את כל האישיות הקשורות למרידת לוציפר כל זמן שתלויה ועומדת הפסיקה של בתי הדין של יקומי העל בתיק גבריאלי נגד לוציפר, אשר נרשם ברשומות בית הדין העליון של אוורסה לפני כמעט מאתיים-אלף שנה, כמניין הזמן שלכם. באשר לקבוצה של בירת המערכת, אישרו עתיקי היומין את בקשת מיכאל עם יוצא-דופן אחד בלבד: שטן הורשה לסור לביקורים תקופתיים של הנסיכים הבוגדים בעולמות אשר נפלו, עד אשר בן אחר של האל יתקבל בעולמות הבוגדים הללו, או עד אשר יתחילו בתי הדין של אוורסה את המשפט בתיק גבריאלי נגד לוציפר.

שטן יכול היה לבוא לאורנטיה משום שלא היה לכם בן במעמד מגורים – לא נסיך פלנטארי ואף לא בן חומרי. מאז הוכרז מאקיוונטה מלכיצדק כנסיך הפלנטארי בא-הכוח של אורנטיה, ופתיחת התיק גבריאלי נגד לוציפר נתנה את האות לכינונם של שלטונות פלנטאריים ארעיים בכל העולמות המבודדים. אמת היא כי שטן ביקר מעת לעת את קאליגסטיה ונסיכים אחרים אשר נפלו, וזאת עד למועד הצגת ההתגלויות האלה, בשעה שהתקיים הדיון הראשון בבקשתו של גבריאלי להכחיד את רב-המורדים. שטן מוחזק כעת ללא תנאי בעולמות המאסר של ירושם.

מאז המתת הסופי של מיכאל, אף אחד בכל שטניה לא ביקש לסור לעולמות המאסר על-מנת לסעוד את המורדים הכלואים. ואף הוויה נוספת לא הצטרפה אל מחנהו של מוליך השולל. במשך אלף ותשע-מאות שנה מצב זה נותר על כנו.

אין אנו מצפים להסרת ההגבלות הנוכחיות על שטניה בטרם עתיקי היומין ייפטרו סופית מרב-המורדים. מעגלותיה של המערכת לא יוחזרו לפעולה כל אימת שלוציפר עודו בין החיים. ובינתיים, הוא בלתי-פעיל לחלוטין.

המרידה הסתיימה בירושם. בעולמות אשר נפלו היא מסתיימת מהר ככל שמגיעים אליהם בנים אלוהים. היננו מאמינים כי כל המורדים אשר יזכו אי-פעם לקבל את הרחמים כבר עשו כן. היננו ממתנים להבזקת השידור אשר ימנע מן הבוגדים הללו את קיומם כאישיות. היננו מעריכים כי פסק הדין של אוורסה יימסר באמצעות שידור של הוצאה אל הפועל, אשר יגרום להכחדתם של המורדים הכלואים הללו. או אז תתורו אחר מקומותיהם, אך אלו לא יוכלו להימצא. "יָכַל יוֹדְעִיךָ בְּעַמִּים, שְׁמָמוּ עֲלֶיךָ; בְּלֹהוֹת הָיִיתָ, וְאֵינְךָ עוֹד עַד עוֹלָם." וכך יארע כי בוגדים בלתי-ראויים אלו "יהיו כלא היו". הכול ממתנים לצו של אוורסה.

מסמך 53

ואולם, לאורך עידנים עומדים שבעת עולמות הכלא הללו של החשיכה הרוחנית בשטניה כתמרור אזהרה כבד-משקל בעבור נבאדון כולה, והם מצהירים ברהיטות וביעילות על האמת הגדולה כי "דִּרְךְ בּוֹגְדִים קִשָּׁה הִיא"; כי "בכל חטא טמון גם זרע הכחדתו"; וכי "שֶׁכֶר הַחֶטָּא הוּא הַמָּוֶת".

[הוצג בידי מֶאנוֹאֶנְדֵּט מלכי-צדק, אשר היה לפניו מסופח לחבר הנאמנות של אורנטיה.]

טורנטיה